

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: I.

November 2016

Číslo: XI.

Milí priatelia, bratia a sestry,

rozkvitnuté chrizantény v záhradách a na hrobch našich blízkych, nám dávajú hlbšie poznávať a nahliadnuť do tajomstva mesiaca november, ktorý býva často sprevádzaný pochmúrnym počasím a začínajúcich sa dlhých večerov. Už každoročne na začiatku tohto mesiaca naše kroky smerujú na cintorín, k hrobom našich blízkych a priateľov, aby sme okrem zapálenia sviečky a polozenia kvetov, venovali im tichú spomienku a zároveň modlitbu za spásu ich duší.

Nábožná návšteva cintorína sa v dňoch od 1. – 8. novembra pokladá za dôležitú z hľadiska získavania úplných odpustkov, ktoré môžeme získať pre duše v očistci. Pri ich hrobch sa modlíme za ich duše. K tomu je však potrebné splniť aj nasledovné podmienky: prísť k sv. prijímaniu, vykonať si sv. spoveď a pomodliť sa na úmysel Sv. Otca. K tomuto

všetkému nás vedie láska k nesmrteľným dušiam. Vieme, že duše v očistci si nemôžu už pomôcť, preto je tu na mieste naša snaha im pomôcť. Každý, kto má úprimnú snahu žiť podľa Evanjelia a verí vo večný život, rád bude splňať aj túto službu kresťanskej lásky. Pamätám sa, ako za svojich študentských mladých čias, sme mladí chlapci a dievčatá chodili v tichosti večer po sv. omši na cintorín modliť sa. Často sme vyšli až na vrchol k jaskynke, kde bola socha Panny Márie Lurdskej. Tam, kde máme kostol blízko cintorína, je to veľká výhoda, ktorú neváhajme využiť. Veď účasť na sv. omši a prístup k Eucharistii a potom návšteva cintorína spojená s modlitbou, je to najlepšie, čo môžeme pre našich zosnulých vykonať. Je to viac, ako pomník, kvety či pekné ikebany a veľkolepé kahance.

Kniha s názvom „Dostaňte nás stadiaľto“, svedčí o utrpení duší na druhom svete. Oni sami si pomôcť nemôžu a preto my, ktorí sme tu na zemi, im máme modlitbami pomáhať. Vieme, že do neba, nepríde nikto s poškvrnenou dušou. Preto mnohé duše musia tresty znášať, vytrpieť muky očistcové. Musia teda prejsť očistením, aby tak mohli uzrieť nehynúcu slávu v nebi. Je to cirkev trpiaca. Aj oni patria do spoločenstva svätých, čo veríme a vyznávame každú nedeľu a vo sviatok vo Význaní viery. Do tohto spoločenstva svätých patríme aj my - cirkev putujúca, ktorí žijeme na tomto svete. Nepochybne sem patrí Cirkev oslávená – svätí v nebi, ktorí už dosiahli svoj cieľ a prežívajú večnú radosť bez konca.

Ak žijeme s Ježišom Kristom a ostávame v jeho láske, sme vedení svetlom viery a sprevádzaní nádejou, že dosiahneme aj my blažený večný život. Správny smer nám ukazuje Boží Syn Ježiš Kristus, ktorý je Cesta, Pravda a Život /Jn 14,6/. Jeho nasledujeme a tiež tých, ktorých nám dal za vzor. Je to predovšetkým Panna Mária, kráľovná všetkých svätých.

váš duch. otec Milan

ŽIJEME MILOSRDENSTVOM

Rok Božieho milosrdenstva sa blíži k svojmu zavŕšeniu. Stane sa tak dňa 20. novembra, na slávnosť Krista Kráľa. Môžeme sa tak spätne obzrieť, ako sme uvedený rok využili. Mnohí z nás iste prešli aj Svätou bránou, vykonali si svätú spoveď a usilovali sa aj preukazovať milosrdenstvo. V predchádzajúcich číslach tohto nášho periodika sme uvažovali nad skutkami telesného a duchovného milosrdenstva. Bola to len teória... Prax býva iná. Aby sme nemali pocit, že sme mimo tohto storočia, pridajme aj niečo jednoduché a denné: Usmiať sa na iných v obchode, v autobuse. Popriať kolegom dobré ráno a opýtať sa ich, ako sa vyspali. Pochváliť kamarátke novú sukňu či kostým. Pomodliť sa za šoféra, ktorý ma nebezpečne predbehol v zákrute a ja som musel prudko pribrzdiť. Namiesto nadávania do „blbých“, bude lepšia istotne modlitba jedného *Zdravas*. Pozbierať v tichu hračky pred trucuťujúcimi deťmi, ktoré odmietajú poslušnosť a nevedia sa dohodnúť, kto to uprace. /Deti zväčša začnú v tichu upratovať tiež, ak vidia príklad/. Odpustiť bez vyzvania nahlas medzi štyrmi očami netaktné správanie môjho manžela, keď sa pred susedmi pokúsil o vytiahnutý vtíp na moju adresu a mňa to zabolelo. Ísť po poštu susede, ktorá nevláda chodiť, skôr ako o to požiadala... Ešte treba? Posledným zo skutkov duchovného milosrdenstva je: **za živých a mŕtvych sa modliť**.

Je to jedna z najsilnejších zbraní milosrdenstva, aj keď ostatné viditeľné padnú. A modliť sa nahlas, pred tým, kto to potrebuje, alebo dať mu vedieť, že sa za neho modlíme, je často silou, ktorá zatrasie... a správne napraviť. Živým dáme tak pocítiť svoju blízkosť a pomoc. Je to pre nich veľká pomoc a posila, ak si uvedomia, že nie sú sami vo svojich problémoch, ale je tu niekto, kto na nich myslí v modlitbách. A účinky modlitieb sú úžasné a potešujúce. Veď náš Boh je Boh lásky a ukazuje nám svoju blízkosť a pomoc. Preukazuje nám veľké dobrodenia a Božiu milosť. Na povzbudenie uveďme príklad:

pokračovanie na strane 2

„Vždy, keď mi padne pohľad na ruky, dostanem chuť modliť sa.“

Je to čosi, čo mi vstúpila rehoľná sestrička v škôlke, kde si deti osvojujú základné životné návyky.

Sestra Alojzia nám hovorievala: "Modliť sa je tá najľahšia vec na svete. Stačí sa pozerat' na prsty na ruke.

Palec, ktorý máme najbližšie k telu, nám pripomína, že sa máme modliť za ľudí, ktorí sú nám najmilší a najbližší.

Ukazovák používame na ukazovanie. Predstavuje tých, ktorí nás učia a zodpovedajú za nás. Prostredník je najvyšší, preto symbolizuje vysokopostavené osoby a predstavených v každej oblasti života.

Prstenník je najslabší, predstavuje teda chorých a všetkých, ktorí sa nachádzajú v ťažkej životnej situácii.

Malíček je najmenší a zastupuje tých, ktorí sú najmenší a najzanedbávanejší."

Keď ma uvidíte zamysleného so zloženými rukami, budete vedieť, že sa práve modlím.

Prived' svoje telo k modlitbe a tvoje telo privedie k modlitbe teba.

Rovnako sa máme modliť za našich mŕtvych. Ak bol medzi nami a našimi blízkymi, ktorý nás predišli do večnosti, vybudovaný pevný blízky vzťah, nebude nám ťažké denne sa za týchto našich bratov a sestry modliť.

Pri pohrebných obradoch sa kňaz modlí na záver: „Odpočinitie večné daj im Pane, a svetlo večné nech im svieti, nech odpočívajú v pokoji. Amen. Aj duše všetkých zosnulých veriacich pre Božie milosrdenstvo nech odpočívajú v pokoji. Amen.“

Našich zosnulých teda zverujeme Pánovmu milosrdenstvu, aby ich prijal do svojej slávy a večného pokoja.

Z KATECHÉZY

V tejto časti katechézy budeme opäť uvažovať o odovzdávaní Božieho zjavenia, uvedomujúc si veľkosť Božej lásky, keď Boh ide v ústrety človeku, aby ho poznával.

Sväté písmo

Aby sa Boh vo svojej láskavej добрote zjavil ľuďom, hovorí im ľudskými slovami. „Božie slová totiž vyjadrené ľudskými jazykmi, sa stali podobné ľudskej reči, tak ako kedysi Slovo večného Otca sa stalo podobné ľuďom, keď si vzalo krehké ľudské telo. Boh všetkými slovami Svätého písma hovorí iba jedno Slovo, svoje jediné slovo, v ktorom vyslovuje celého seba /KKC 101-102/. Autorom Svätého písma je Boh. „Čo Boh zjavil a písomne sa predkladá a nachádza vo Svätom písme, bolo zaznačené z vnuknutia Ducha Svätého“ /KKC 105/.

„Svätá matka Cirkiev na základe apoštolskej viery pokladá všetky knihy Starého a Nového zákona i všetky ich časti za posvätné a kánonické, pretože, napísané z vnuknutia Ducha Svätého, majú za pôvodcu Boha a ako také boli odovzdané Cirkvi. Na napísanie posvätných kníh si Boh vyvolil ľudí, ktorými si poslužil, aby jeho pôsobením v nich a skrze nich napísali ako praví autori všetko to, a len to, čo chcel on, pričom použili svoje schopnosti a sily. Keďže teda všetko, čo tvrdia inšpirovaní autori čiže svätopisci, sa má pokladať za tvrdenie Ducha Svätého, treba vyhlásiť, že knihy Písma isto, verne a bez omylu učia pravdu, ktorú Boh chcel, aby bola zaznačená v posvätných spisoch na našu spásu“ / II. vat. koncil, *Dei Verbum 11*/ . Aby sa zistil úmysel svätopiscov, treba vziať do úvahy podmienky ich doby a kultúry, „literárne druhy“, ktoré sa v tom čase používali, ako aj spôsob myslenia, vyjadrovania a rozprávania, ktorý bol bežný v tom čase /KKC 110/.

Kánon Svätého písma

Apoštolská tradícia umožnila Cirkvi rozoznať, ktoré spisy majú byť započítané do zoznamu posvätných kníh. Tento úplný zoznam sa volá „kánon“ Svätého písma. Obsahuje 46 spisov Starého zákona a 27 spisov Nového zákona /KKC 120/. Spisy sem patriace nazývame teda kánonické. Ostatné spisy boli nazvané apokryfy, nakoľko neboli inšpirované Duchom Svätým a neboli tak zaradené do Svätého písma.

Starý zákon je neoddeliteľnou časťou Svätého písma. Jeho knihy sú inšpirované Bohom a zachovávajú si trvalú hodnotu, lebo stará zmluva nebola nikdy odvolaná. „Ved' starozákonný poriadok spásy bol zameraný predovšetkým na to, aby pripravil...príchod Krista, Vykupiteľa sveta.“ Knihy Starého zákona „hoci obsahujú aj nedokonalé a prechodné veci“,

dosvedčujú celú božskú výchovu /pedagógiu/ Božej spasiteľnej lásky: v nich je „uložené vznešené učenie o Bohu a spásanosná múdrosť o živote človeka i obdivuhodné poklady modlitieb; v nich sa napokon skrýva tajomstvo našej spásy“/KKC 121-122/.

„Božie slovo, ktoré je Božou mocou na spásu každému, kto verí, je vynikajúcim spôsobom prítomné a prejavuje svoju silu v spisoch **Nového zákona**.“ Tieto spisy nám podávajú definitívnu pravdu Božieho zjavenia. Ich ústrednou témou je Ježiš Kristus, vtelený Boží Syn, jeho činy, učenie, umučenie a oslávenie, ako aj začiatky jeho Cirkvi pod vedením Ducha Svätého. Evanjeliá sú srdcom celého Písma, „lebo sú hlavným svedectvom o živote a učení vteleného Slova, nášho Spasiteľa“. Evanjelium vo svojich štyroch podobách má v Cirkvi jedinečné miesto, ako o tom svedčí úcta, ktorú mu preukazuje liturgia, a neporovnateľná príťažlivosť, ktorou v každom čase pôsobilo na svätých/KKC 124,125,127/.

Medzi Starým a Novým zákonom je však jednota. Mnohé predobrazy ktoré sa udiali v Starom zákone, sa naplnili v Novom zákone v osobe Ježiša Krista. Podľa dávneho výroku je Nový zákon skrytý v Starom a Starý je zjavný v Novom. Obidva sú pravým Božím slovom /porov. 128-129/.

Cirkev „veľmi naliehavo a osobitným spôsobom vyzýva...všetkých veriacich v Krista, aby častým čítaním Svätého písma nadobudli vznešenosť poznania Krista Ježiša.“ Lebo nepoznať Písmo znamená nepoznať Krista /KKC 133/.

Staré známe pravidlo nám hovorí: „Nik nemiluje to, čo nepozná.“ A my, keďže chceme milovať Pána Boha z celého srdca, snažíme sa ho aj spoznávať. Poznávame ho na základe rozumu, no poznávame ho aj zo Svätého písma, ku ktorému pristupujeme s úctou a vo svetle viery.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„Preto aj vy buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nevíete“ /Mt 24,44/.

Každoročne na 1. adventnú nedeľu počúvame slová z evanjelia, ktoré hovoria o bdelosti. Jedným zo symbolov kresťanstva je aj kohút. Je symbolom bdelosti, pretože kohút tak bdie, že zachytí malý, nepatrný pohyb či zvuk. Každá doba je niečím charakteristická. Tá dnešná je známa ľahostajnosťou nad duchovnými vecami. Akoby ľudia neverili, že Pán príde znova na zem. A ani to mnohých nezaujíma...Nechýba im modlitba, nechýba im svätá omša, nechýba im radosť z odpustenia hriechov. Žiaľ nájdu sa aj takí, ktorým nechýba ani rodina... To, čo však mnohým chýba sú peniaze, kariéra, zábava či zážitky z pôžitkárstva. Pán Ježiš hovorí o dňoch, ktoré boli za Noema, že tak bude aj pri príchode Syna človeka. Ako v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa,

keď Noe vošiel do korába, a nič nezbadali, až prišla potopa a zmiatla všetkých.../porov. Mt 24,37-39/.

Na základe evanjelia veríme, že Pán Ježiš príde znova na svet. Nevieme však kedy to bude, pretože to nám Kristus nezjavil. Máme teda bdieť, žiť v posväcujúcej milosti, žiť so srdcom upriameným na Boha, na život a lásku. Keď sa pozrieme na život v realite, nevyhneme sa práci a rôznym starostiam, napr. splácaniu úveru, či zveľaďovaniu svojich obydlí. No nemôžeme žiť so srdcom zameraným iba na pozemské veci. Máme k dispozícii mnohé prostriedky, aby sme dosiahli ciele. No ten hlavný cieľ je, spasiť svoju dušu. Pri slávení Eucharistie na slová: „Hľa tajomstvo viery“, odpovedáme: „Smrť tvoju, Pane, zvestujeme a tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve“. Eucharistiou teda slávime do Pánovho druhého príchodu. Pán sa nám dovedy bude dávať za pokrm a sprevádzať nás na našej pozemskej púti.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

11. november – Sv. Martin z Tours

Častým patrónom a obľúbeným svätcom, ktorý nesie meno viacerých našich chrámov na Slovensku, je svätý Martin. Dokonca i dve spomedzi našich diecéz, nesú ako hlavného patróna práve meno svätého Martina. Zobrazuje sa nielen na koni, keď sa podelil o plášť z jedným bedárom trasúcim sa od zimy, ale aj s husou, nakoľko si podľa tradície

ľahol medzi husi, aby sa utajil pred tými, ktorí ho chceli zvoliť za biskupa. Tu sa však zvýraznila jeho pokora ako predpoklad, že Boh dáva svoju milosť iba takýmto svojim služobníkom. Tým, ktorí majú skrúšeného a poníženého ducha.

Z Listov Sulpícia Sevéra

(Epist. 3, 6. 9-10. 11. 14-17. 21: SCh 133, 336-340)

Chudobný a skromný Martin

Martin vedel dlho vopred o svojej smrti a povedal bratom, že sa blíži smrť jeho tela. Medzitým sa ukázala potreba navštíviť farnosť v Candes. Klerici tejto cirkvi sa preli a on túžil obnoviť tam pokoj. Hoci vedel, že sa jeho dni chýlia ku koncu, neodmietol vydať sa v takej veci na cestu, lebo bol presvedčený, že dobre zavŕši svoje čnosti, keď po sebe zanechá obnovený pokoj v Cirkvi.

Šiel tam teda a po obnovení pokoja medzi klerikmi sa nejaký čas zdržal v tej cirkevnej obci. Keď už pomýšľal vrátiť sa do kláštora, začali ho zrazu opúšťať telesné sily. I zvolal bratov a oznámil im, že zomiera. Tu začali všetci žalostne plakať a súhlasne bedákali: „Prečo nás, otče, opúšťaš? A komu nás, opustených, zanecháš? Na tvoje stádo sa vrhnú draví vlci.“

Kto nás uchráni pred ich zubami, keď udrú pastiera? Vieme, že túžiš po Kristovi, ale odmenu máš zabezpečenú a oddialením sa nezmenší. Radšej sa zľutuj nad nami, ktorých opúšťaš.“

Tento plač ho dojal, lebo veď celý vždy oplýval hlbokým milosrdenstvom v Pánovi; a hovorí sa, že zaslzil. Obrátil sa k Pánovi a na ich plač povedal iba toto: „Pane, ak som ešte potrebný tvojmu ľudu, neodmietam pracovať. Nech sa stane tvoja vôľa.“

Aký obdivuhodný muž! Ani práca ho nezlomila, ani smrť ho nemohla pokoriť! Neprikláňal sa ani na jednu stranu. Ani smrti sa nebál, ani žiť neodmietal. Oči i ruky mal ustavične pozdvihnuté k nebu a jeho nezlomný duch neustával v modlitbe. A keď ho kňazi, čo sa k nemu zišli, prosili, aby sa obrátil na bok, a tak uľahčil svojmu telu, povedal: „Nechajte, nechajte ma, bratia, hľadieť radšej do neba ako na zem, aby sa duch uberal svojou cestou k Pánovi.“ Keď to povedal, videl stáť neďaleko seba diabla. „Čo tu stojíš,“ hovorí, „ty krutá beštia?! Nič na mne nenájdeš, prekliaty ničomník. Mňa prijme Abrahámovo lono.“

S týmito slovami odovzdal nebu ducha. Martina s radosťou prijímajú do Abrahámovho lona; chudobný a skromný Martin vstupuje bohatý/ do neba.

Z POLOVNÍCKEJ KAPSY

V tomto úryvku nejde o uvedenie úryvku z diela slovenského spisovateľa Ruda Mórica, ktorého spomínané dielo sme mali v školách ako povinné čítanie. Nedávno, presne 1. októbra 2016, sme v našom farskom chráme, slávil svätú omšu za účasti poľovníckeho združenia PODHORA a ďalších poľovníkov a za účasti ostatných veriacich. Bola to veľkolepá chvíľa, ktorá sa konala v našej farnosti poprvýkrát. Po svätej omši sa v miestnom Kultúrnom dome podával pripravený výborný guláš z diviny.

Prišla jeseň, hospodári zbierajú úrodu, poľnohospodári dopestovali obilie na chlieb a vzdali úctu Bohu za úrodu pri slávnostných dožinkách. Vinohradníci v týchto dňoch pooberali hrozno, aby Bohu a svojmu patrónovi Urbanovi poďakovali a tešili sa pri slávnosti vinobrania. Dedinky našej farnosti Horné Orešany a Lošonec ležia pod úpäťm Malých Karpát. Je to krásny kraj, ktorý vzhľadom na svoju polohu – úrodná Trnavská tabuľa a snečné podkarpatské vinice - nám dáva hojnosť chleba aj vína. Z vtáčej perspektívy vidíme krásne malokarpatské lesy, hory, lúky, bystriny; keby

sme mali možnosť pozrieť sa akousi termovíziou, videli by sme nielen obrovské bohatstvo stromov a rastlín, ale aj bohatstvo zveri a mnohých živočíchov, pre ktoré sú lesy ich domovom, kde sa rozmnožujú, rastú a „dozrievajú“ podobne ako obilie, či hrozno, aby v konečnom dôsledku priniesli úžitok pre človeka. Les sa mení podľa ročných období a každou zmenou na nás dýcha Boží duch života, vidíme tu Boží poriadok vložený do prírody. Všetko stvorenie poukazuje celým svojím bytím na existenciu Boha, vidíme akú krásnu prírodu Boh stvoril pre človeka a čo nám dáva k životu.

Tak ako hospodár zbiera úrodu z pôdy, tak poľovník na jeseň zbiera úrodu z lesa. Poľovníctvo nie je len o strieľaní zveri, ale aj o namáhavej starostlivosti o zver počas celého roka. Pri premnožení zveri vznikajú značné škody na poľnohospodárskych kultúrach, viniciach ale najmä v lese, kde obhrýzajú vrcholce mladých stromčekov a zničia výsadby pri zalesňovaní, olupujú kôru stromov, hlavne v jarnom období pri nedostatku kvalitnej potravy. Z tohto dôvodu je potrebné udržiavať primerané stavy zveri, aby sme ochránili prostredie, ale nie len to; dôležité je udržať dobrý zdravotný stav zveri, preto slabé a staré jedince je potrebné dôstojne uloviť pre potreby človeka, pričom sa zachováva určité druhové, vekové i pohlavné zloženie, aby zdravé jedince mohli prežiť nastávajúcu zimu a samice na jar vrhnúť mláďatá, pre zabezpečenie novej generácie. Dobrý poľovník sa stará o zver po celý rok, chráni ju v čase hniezdenia a vrhania mláďat, prikrmuje počas tuhých zim a keď nastanú dni svätého Huberta, dni poľovačiek, vzdáva Bohu úctu a vďaka za všetky dary prírody, ktoré od neho pochádzajú.

Poznáme svätcov, ktorí veľmi milovali prírodu, zvieratá, vtáky; v minulom Malokarpatskom poslovi sme spomínali sv. Františka z Assisi, ktorý sa prihovráľal vtákom, rybám, vlkom i ostatným živočíchom a pritom stále pripomínal, že všetka krása živej i neživej prírody poukazuje na Stvoriteľa. V týchto dňoch si pripomíname sviatok ďalšieho svätca, ktorý mal veľmi blízky vzťah k prírode, je to **sv. Hubert, patrón poľovníkov**. I keď sme preštudovali viacero zdrojov, životopisy svätých, nepoznáme presný dátum jeho narodenia, ale uvádza sa, že sa narodil okolo roku 655 – 656 v Akvitánii vo Francúzsku. Podľa legendy pochádzal zo šľachtického rodu, na inom mieste sa uvádza, že bol akvitánsky princ, jednoducho pochádzal zo vznešenej rodiny a stal sa náruživým lovcem a milovníkom hýrivých zábav pri dvore Franského kráľa Theodoricha III. Napriek spomínaným nerestiam, mal dobré srdce a šľachetnú povahu a bol zástancom spravodlivosti. Kvôli protikladnej povahe majordoma Ebroina odišiel od kráľovského dvora do služieb Pipina z Heristalu, tam sa oženil s Floribanou, ktorá pri pôrode syna Floriberta zomrela. Legenda hovorí, že v tejto neľahkej situácii, keď stratil milovanú manželku, hľadal útočisko v love. Práve na Veľký piatok, v dobe zákazu lovu, sa zúčastnil na poľovačke. Tu zbadal kapitálneho jeleňa, prenasledoval ho do hlbokého lesa. Ostatní poľovníci sa už vzdali.

Unavený Hubert zostúpil z koňa, aby si oddýchol, pozdvihol zrak a zbadal jeleňa, za ktorým sa neúprosne hnal. Jeleň stál pokojne a medzi parohami niečo veľmi silno žiarilo, až sa kôň spriečil a psi sa triasli od strachu. Huberta sa zmocnila bázeň, pretože sa jeleň nehýbal, pristúpil k nemu bližšie a uvidel medzi parohami krásny žiarivý kríž a počul tajomné slová: „Hubert, prečo stále hľadáš a lovíš zver? Je už na čase,

aby si začal hľadať mňa, lebo ja som Pán a Boh, ktorý bol za teba a za všetkých ľudí ukrižovaný“. Hubert zašepkal: „Pane Bože, už toľkokrát som o Tebe počul, ale dodnes som v Teba neveril a nechcel som Ťa prijať ako pravého Boha. Bože, čo chceš, aby som urobil, ukáž mi cestu Pravdy a Tvoju vôľu!“ A hlas pokračoval: „Hubert, musíš prekonať sám seba, vezmi svoj kríž a nasleduj ma. Choď k biskupovi Lambertovi do Maastrichtu. Bude Ťa učiť a povie ti, čo musíš urobiť, aby si si zaslúžil život večný.“ Hubert padol na kolena a uveril v Ježiša Krista.

Hubert sa zbavil všetkého majetku a odišiel k biskupovi Lambertovi, ktorý ho neskôr vysvätil za kňaza. V roku 705 bol biskup Lambert zavraždený a Hubert sa stal jeho nástupcom. Ako biskup prežil veľmi plodný život. Veľa ľudí sa obrátilo vďaka nemu a stali sa aj viaceré zázraky. V Liége vystaval svätyňu, do ktorej umiestnil Lambertove relikvie. V roku 727 išiel posvätiť nový kostol do okolia mesta Lovanio, aj napriek tomu, že cítil blízku smrť. Toto bola jeho posledná činnosť, o šesť dní 30. mája 727 zomrel v Tervuerene blízko Bruselu. Jeho syn sv. Floribent bol neskôr jeho nástupcom na biskupskom stolci. 16 rokov po smrti Hubertov hrob otvorili a jeho telo našli neporušené. Vplyvný majordóm Karolman prišiel osobne so sprievodom do Liége a dal preniesť biskupovo telo do nového hrobu. Bolo to 3. novembra 743. Tak sa tretí november stal sviatkom sv. Huberta.

V závere vyberáme z homílie Mons. Bernarda Bobera, dni sv. Huberta, Sobrance 2011, Arcibiskupstvo Košice, v ktorej okrem iného uviedol: „Svätý Hubert žil pred viac ako 1200 rokmi, hoci príbeh o jeleňovi, ktorý niesol medzi parožím žiarivý kríž je iba legenda, jej výpovedná hodnota je veľmi vzácna. Je istým poučením: Ukrižovaný Kristus je Pánom nad celou prírodou. Jemu Boh odovzdal do rúk všetko. Sv. Hubert učí všetkých poľovníkov kľaknúť si pred Bohom, pred Božím Synom – Ukrižovaným, ktorý ich oslovuje aj cez ríšu zvierat.

Učí ich pozerat' sa na Krista ako na vyvýšeného nad všetky stvorenia, lebo Boh raz všetko obnoví v Kristovi, ako píše sv. Pavol. A ďalší odkaz, ktorý môžeme vyčítať z tohto príbehu je princíp, ktorý udržiava rovnováhu medzi človekom a Bohom. Hubert bol totiž na poľovačke na Veľký piatok, nesvätil sviatočný deň, nezasvätil tento deň Bohu, nehľadal si cestu k Nemu. No Boh si práve takýmto zvláštnym znamením kríža našiel cestu k Hubertovi...

Chráňme a zodpovedne spravujme Božie stvorenia – Jeho prírodu, budujme medzi sebou zväzky jednoty a pokoja a nezapúdajme dávať Bohu to, čo mu patrí – celý náš život! Svätý Hubert a svätý František nám v tom idú vzorom. Sú obdivuhodní nielen vo vzťahu k prírode, ale predovšetkým vo vzťahu k Bohu. Vníмали Božie stopy v stvorených veciach a poklonili sa pred svojim Bohom, keď uvideli to najkrajšie z Božích znamení – svätý kríž.“

Anna Jurovčíková, Lošonec

PANNA MÁRIA TRNAVSKÁ

V roku 2010 sme v Trnavskej arcidiecéze slávili Rok Panny Márie Trnavskej, s príležitosti 300. výročia slzenia milostivého obrazu. Z historických prameňov vieme, že tieto slzy a krvavý pot sa objavili v čase vnútorných i vonkajších nebezpečenstiev v našej krajine. V roku 1710, keď hrozila morová nákaza mestu

Trnava, toto mesto b o l o z á z r a č n e uchránené na príhovor P a n n y M á r i e Trnavskej, ku ktorej sa obyvatelia utiekali. Každý rok sa veriaci z viacerých kútov Slovenska schádzajú

na Trnavskej novéne, aby Matke Božej ďakovali a prosili ju o pomoc v každodenných chvíľach svojho života. A rok čo rok sa v nedeľu v priebehu novény, koná aj procesia z Baziliky sv. Mikuláša na Trojičné námestie z vďačnosti Panne Márii.

Nespúšťajme ani dnes svoje oči od pohľadu na milostivý obraz Trnavskej Panny Márie. Nespúšťajme svoje srdcia od Pána a jeho nasledovania. A celým srdcom sa viňme v dôvere ku Kristovi a Panne Márii, ktorú nám dal za učiteľku v duchovnom napredovaní. Potrebujeme pomoc Božiu a ochranu aj dnes pre kresťanské rodiny, aby žili vo svornosti a láske. Potrebujeme ochranu detí a mládeže pred vplyvom škodlivých televíznych programov, internetových stránok, kníh a časopisov. Potrebujeme ochranu novej generácie pred škodlivou gender ideológiou. Chceme byť uchránení od mnohých nákaz duchovného moru vplývajúceho na mnohých aj z radov veriacich. Majme snahu tejto duchovnej nákaze odporovať s vierou a v sile Evanjelia. Nuž a preto úprimne prosme aj my v týchto časoch: „Matka Božia, zachráň nás!“

Hlavné sv. omše Trnavskej novény budú slávené o 18.hod. v Bazilike sv. Mikuláša v Trnave. Hlavným celebrantom bude Mons. Ján Orosch, trnavský arcibiskup.

UDALOSTI

- Dňa 1. októbra 2016 sa vo farskom chráme v Horných Orešanoch slúžila svätá omša za účasti členov poľovničieho združenia PODHORA a ďalších poľovníkov z okolia a ostatných veriacich farnosti. Srdečné Pán Boh odplať za všetky milodary.

- Dňa 2. novembra na spomienku Všetkých verných zosnulých, sme zapálili v oknách našich domov aj sviečku za nenarodené deti. Zakúpiť sme si ju mohli pri východe z farského chrámu za symbolické 1 euro. Srdečná vďaka za podporu Fóra života.
- V dňoch 4. a 5. novembra 2016 sa uskutočnila v našom farskom chráme Duchovná obnova, ktorá bola pod vedením misionára milosrdenstva P. Františka Xavera Olberta, OFM, provinciála františkánov. Srdečné Pán Boh zaplať!

POZVÁNKA

V rámci aktivity 9 mesiacov za život sa konajú

Modlitby za nenarodené deti pred poliklinikou.

- Od 25. marca do 25. decembra 2016
- 30 minút každý pracovný deň
- Láskavou modlitbovou prítomnosťou vyjadriť úctu nenarodeným deťom a lásku k rodičom aj zdravotníckym pracovníkom, meniť zmýšľanie ľudí k ochrane života.

Kde? Trnava, Poliklinika Družba pred Gyn- Centrom

Kedy? Po- 10,00, Ut - 8,00, St - 10,00, Št - 15,00, Pi - 15,00.

Kedykoľvek sa môžete nezáväzne pridať.

www.9mesiacovzazivot.sk

Dieťa – najdrahší dar

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA NOVEMBER 2016

Všeobecný: Aby krajiny, ktoré prijímajú veľký počet utečencov a prisťahovalcov, boli podporované v ich úsilí o solidaritu.

Evanjelizačný: Aby vo farnostiach kňazi a laici spolupracovali v službe komunite a neupadali do pokušenia beznádeje.

Úmysel KBS: Aby sme skutkami milosrdenstva vo svojom okolí svedčili o tom, že Boh je milosrdný Otec.

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Po ťažkých vnútorných bojoch prišiel za Majstrom nešťastný žiak, ktorý priam úzkostlivo bojoval voči predstavám. „Už nevládzem bojovať proti predstavám, neustále ku mne prichádzajú. Porad' mi prosím, čo mám robiť?! Majster s pochopením a srdečným tónom hovorí: „Nie všetky predstavy sú zlé. Tie, ktoré nám pomáhajú napredovať, teda ktoré nám dodávajú silu, keď už nevládzeme ďalej kráčať životom, sú vlastne potrebné. Ony sú akoby malí poslovovia nádeje. Tie však, ktoré nás brzdia a vytvárajú v nás smútok, sú zlé, tie si nemáme vpustiť dnu. Ale aj napriek tomuto poznaniu nie je rozumné vkladať do svojich predstáv veľké nádeje a vytvárať si tak v nich budúcnosť. Je však potrebné plne sa venovať prítomnému okamihu a v ňom žiť.“

Bud' me plní radosti. Prekonávajme prekážky, ktoré stoja na ceste k nej; neporiadok, lenivosť, nedostatok sebaovládania a sebecko každého druhu. Základom radosti je dobrota a radosť je odleskom dobroty.

Kto sa usiluje zaviesť do svojho života poriadok a ochotu pomáhať, tomu radosť nikdy nebude chýbať.

G.K. Chesterton

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225